

I. Todorovski
Manager, 26.10.2010

ZAKAJ SO TATOVI DRŽAVE NA SVOBODI

ZDI SE, DA JE V SLOVENIJI TA HIP VSE NAROBE. AFERA S SIMONO DIMIC, S KTERO SE SUMI KORUPCIJE ŠIRIJO TUDI NA BANČNE UREDNIKE IN DRUGE, KI SO BILI POVEZANI Z VEGRADOM. NEDAVNO SOJENJE GRADBENIM BARONOM JE BIL PRAVZAPRAV ŠOV ODVETNIKOV, KI SO POVOZILI TOŽILSTVO. PROTI NEPRAVILNOSTIM NISO IMUNI NITI V JAVNEM SEKTORJU. ZAKAJ SE SLOVENCEM ZDI NORMALNO, DA POSLUJEJO NA ROBU ZAKONA ALI ČEZ? KAJ JE ŠLO NAROBE, DA JE PRIŠLO DO TAKŠNEGA STANJA?

Andreja Pšeničny, psihologinja: Več bo tistih, ki bodo meje prestopali brez posledic, bolj bo prevladalo stališče, da vseh meja, ki so v nas vgrajene, res nima smisla upoštevati.

»Primeri posameznikov, ki prestopajo mejo dovoljenega, posledic pa ni, sprožajo pri ljudeh jezo in občutek nemoči. Tu se odpirajo različni psihološki vidiki. Najprej se postavi vprašanje, koliko smo kot posamezniki ponotranjili dejstvo, da so v življenju meje in da ima kršenje meja posledice, in

koliko smo ponotranjili določene vrednote.

V življenju načeloma drži, da ima prestop meje posledice, ni pa nujno tako, saj se jim nekateri lopovi uspešno izmaknejo že s pomočjo dobrega odvetnika. Dejstvo, da se nekomu uspe izmakniti, drugemu pa ne, sproža ne le zavist, ampak tudi občutek pomanjkanja varnosti in zaupanja, ki ga dajejo jasne in čvrste meje. Večina ljudi pričakuje, da jih bo postavila država, tako kot so to počeli starši v našem otroštvu, zato smo neskončno nemirni, če spoznamo, da je avtoriteta poskrbela predvsem zase.

Hkrati velja načelo posnemanja: več bo tistih, ki bodo meje prestopali brez posledic, bolj bo prevladalo stališče, da vseh meja, ki so v nas vgrajene, res nima smisla upoštevati. Omeniti pa je treba tudi merilo relativnosti: svet ni črno-bel. Če bi na podlagi razvpitih zadev posplošili, da so pri nas vrednote v razsulu, bi šli v razcep: če ni vse belo, je pa vse črno.

Tu pa se že lahko predamo občutku nemoči. Namesto tega se moramo sami zoperstaviti takemu ravnanju v okviru svojih moči, ne pa se le pritoževati kot užaljeni otroci, da mama in ata torej država in njene institucije ne poskrbita za nas. «